

hvorpaa Folkethinget ogsaa for sin egen Skyld maatte høre sig ad, men det sker ikke. Den høitærede Minister er sangvinist, hvis han tror, at det vil være muligt for Ministeriet at føre større Lovgivningsarbejder igjennem her i Thinget. Det har allerede været vanskeligt nok i de foregaaende Aar, men efter de Udtalelser, der ere faldne iaar, efter Stemningen i hele Landet, og naar man vil se nøgternt og usorbeholdent paa Sagen, vil man kunne sige sig selv, at det iaar ikke vil kunne blive til Andet end til en Finanslov og nogle småabitte Love; de egentlige Reformere, hvortil der er stor Trang, komme sikkert nok til at hvile og til at hvile ligesaa længe, som det høie Ministerium sidder ved Roret. Jeg beklager, at den høitærede Minister og det høitærede Ministerium, baade Chefen og de Andre, skulle spille deres Kræfter paa et saa haabløst Dømed. De kunde efter min Mening ligesaa godt sætte sig til at finde Cirkelens Kvadratur eller perpetuum mobile eller til at søge efter Nordpolen; de vilde naae den ligesaa let, som de ville naae at sætte deres Villie igjennem med Hensyn til Love i dette Thing. Det er bestemt min Overbevisning; jeg beklager selv, at det er saaledes, men det er nu engang saaledes. Naar man nu betragter hele Statsministeriet og gjør sig Umage for at se det udefra — vi leve jo vigtigst midt i det, og ligesom man ikke kan se Gloven for Træer, saaledes gaar det ogsaa med os, vi have overordentlig vanskeligt ved at se det udenfra, men jeg har dog gjort mig Umage for at kunne se rolig og objektivt derpaa — saa stiller det sig omtrent som følgende Billede: En Mand har en Vogn og 2 Heste. Stedetfor nu at spænde begge Hestene foran Vognen, spænder han den ene foran og den anden bagved, stiller sig selv op paa Vognen, svinger Bidsten og lader Hestene trække. Hestene ere omtrent lige stærke, og Vognen kommer ikke ud af Stedet, hele Publikum staar og ser til, den ene Del af det glæder sig, naar den ene Hest vinder, og den anden Del, naar den anden Hest trækker stærkt; imidlertid falder man i Staver, og der bliver Intet udrettet. Saaledes stiller det sig for mig, og jeg kan ikke se, hvorledes vi skulle komme ud af det, thi den høitærede Minister har sagt, at han bliver siddende, saa længe Forudtæeningen er tilstede for hans Forbliven, det vil sige, saa længe Folkethinget fordrer Parlamentarismen. Den høitærede Minister bliver altsaa siddende, og da Folkethinget fordrer Parlamentarismen med stærkere og stærkere Hestighed, maa den høitærede Minister ogsaa blive siddende og blive siddende med større og større Vægt. Det er denne Kræfternes Ligevægt, som man ellers for-

gjøves i Naturen søger at opnaa, der hører næsten Genialitet til at skabe en saadan Tilstand. Der var her for et Aarstid siden en Udlænding, med hvem jeg havde Veilighed til at tale om disse Forhold; han kjendte noget til dem og sagde til mig: Jeg kan ikke beskrive, hvorledes dette kan blive ved at gaa saaledes; havde det været i ethvert andet Land, vilde det for længe siden være endt med en Katastrose, enten det nu var kommet til et Statskup eller til et Oprør. Jeg svarede ham imidlertid: De hævder ikke de Danske, de indlade sig ikke paa saadant Noget, de blive indenfor Lovlighedens Grændser saa længe som muligt, de kunne gjøre svage, forberedende Forsøg i begge Retninger, ogsaa paa Statskup, og vi have jo set et svagt Forsøg derpaa ved den provisoriske Finanslov. Man tænkte sig paa denne Maade at komme ud af Klemmen og sagde, at man kunde give Finansloven provisorisk. Ganske vist var der Nogle og deriblandt jeg, der sagde, at provisoriske Finanslove stred imod Grundloven, der kunde ikke være Tale om en provisorisk Finanslov. Men hvad gjorde man saa? Ja, saa fik man Nogle til at forsvare dette med Grunde, som sikkert ikke vare meget vægtige. Det gik her, ligesom det i Syltetiden gaar med Hvepserne, at de flybe til Syltetøiet. Da Folk saae, at der var Brug for en provisorisk Finanslov, saa kom de ogsaa til og sagde: Lader os forsvare den. Grundloven er nu heldigvis klar: der staar i den, at Skatterne ikke maa opkræves, førend Finansloven er vedtagen, vi Andre mente nu, at det var Folkethinget og Landstinget, der skulde vedtage den, men det var ikke saa, nei, det var Kongen. Dermed var hele Paragrafen bortestamoteret, denne Paragraf, hvorpaa det høitærede Medlem (Monrad) støttede Parlamentarismen. Endogsaa Universitetet lagde Kræfter til, og dermed var Sagen utvivlsom og tilstrækkelig moden til at bringes ind for Domstolene, for Rigsretten. Vi vidste nu godt, at Rigsretten var farlig at komme til, vi tog derfor Sagen forsigtig, slog den provisoriske Finanslov ihjel og lavede en ny. (Afbyrdelse.) Nei, det var ikke noget nyt Provisorium. Vi handlede saaledes, naaget det høitærede Ministerium i sin Forestilling til Kongen havde sagt: Vi behøve ikke at indskrænke os til, hvad begge Thing ere enige om; i paakommende Tilfælde kunne vi godt gjøre Udgifter, som Thingene ikke have været enige om, og det skulle vi nok vise, naar Tiden kommer. Tiden kom ifjor, der var Trang til et rigtig stærkt Provisorium, og det saae ogsaa i lang Tid ud til, at det vilde ende med et saadant. Jeg nævner ikke det første forberedende Provisorium, men et rig-